

νειρά της και τὸν μεγάλο πόνο της, διότι εἶνε ἡ πίκλη τῆς συνείδησής, ὁ ἀγῶνας τῆς ψυχῆς και τοῦ λογισμοῦ.

* *
*

Ἡ γλῶσσα τοῦ κ. Ξενοπούλου δὲν εἶνε βέβαια ἐκείνη πού θά ἐπιθυμοῦσα νά ἦταν. Σέ πολλά μέρη τὴν καλλιτεχνική της μορφή τὴν χαντακώνει ἡ καθαρότης αὐτῆς τῆς ἰδίας γλώσσας. Ἀλλὰ τί ἔχει νὰ κάμῃ ἡ γλῶσσα, ἀφοῦ ὁ συγγραφέας, ἔτσι ὅπως εἶνε, τὴν γράφει μὲ τόση κομψότητα;

Η ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ ΔΑ

Πολυβίου Δημητρακοπούλου. Ἀθῆναι 1903.

Ὁ κ. Πολύβιος Δημητρακόπουλος μέσα εἰς τὰ πολλά του ἔργα θέλησε νὰ πλουτίσῃ ἀκόμα τὴν συλλογή του και μὲ ἓνα νεώτερο ἔργο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ τοῦ ἀρνηθῇ εὐφυΐας ἀλλὰ νὰ σταθῇ πολὺ ἐπιφυλαχτικός εἰς τὸ καλλιτεχνικὸ του ντύσιμο.

Πολυγράφος ἀδιόρθωτος ἀφήνει νὰ τοῦ ξεφεύγῃ συχνὰ ἡ ἀγάπη, πού πρέπει νὰ δείχνῃ κάθε ἄνθρωπος πού δημιουργεῖ κάτι τι, ὅχι γιὰ νὰ κάμῃ τοὺς ἄλλους νὰ γελάσουν ἀλλὰ γιὰ δική του πραγματικὴ εὐχαρίστηση. Καὶ ὁ κ. Δημητρακόπουλος, τὸ πιστεύω, δὲν θά εἶνε και ὁ ἴδιος, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν «Σκουπιδιάδα» του, πού τὸ σπουδαιότερο προτέρημα της εἶνε ἡ πρωτότυπη ἔμπνευση της, ὅχι ὅμως και ἡ κανονικὴ ἐκτέλεση της.

Ἄν ὁ ποιητὴς πρὶν γράψῃ τὴ διαθήκῃ τοῦ Κόντε Κουρούπη προσπαθοῦσε νὰ συμβουλευθῇ τὸν Γιουβενάλη, και τὸν Ἀριστοφάνη, γιὰ νὰ πᾶμε πολὺ μακριά, θά ἔβλεπε, πῶς τὴν σάτυρα, δὲν τὴν κάμνει τὸ παρδέλεμα τῆς γλώσσας και ἡ τελεία δυσαρμονία τοῦ στίχου, ἀλλὰ μαζὺ μὲ τὸ πνευματικὸ δάκωμα και ἡ τέλεια γλωσσικὴ και ποιητικὴ μορφή. Καὶ ὅταν λείπουν ἀπὸ ἓνα σατυρικὸ ἔργο αὐτὰ τὰ δύο, δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐννοήσω τότε τί ἔχει νὰ κάμῃ ἡ πρωτοτυπία και ἡ ἔμπνευση.

ΠΕΤΡΟΣ ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗΣ

Ἰστ.—Σοφοκλῆς και Αἰσχύλος αὐτὲς τίς ἡμέρας μὲ τὰ δυνατὰ φτερά τῆς μεγαλοφυΐας τους ἐθώπευσαν τοὺς Ἀθηναίους. Οὔτε ἡ μετάφρασις τῆς Ὀρεστέας ἐπὶ «Βασιλικὸ Θέατρον» συγκινεῖ μὲ τὴν δασκαλικὴν φόρμα της, οὔτε τῆς «Ἀντιγόνης» ἐς τὴ «Ν. Σκηνή» μὲ τίς τόσο τολμηρὰς γλωσσικὰς ἐκφράσεις της. Ἐπὶ τὸ ἄλλο φύλλο τῆς «Κριτικῆς» πιστεύω νὰ γράψω δύο λόγια.

Π. Ζ.